

Пег Кер

Проклятието

Стигнах до хотела в покрайнините на града малко подир залез. Скрита в сянката на неосветената врата, спрях нерешително и гледах как бършат конете в конюшната за гости. Пътуването ми беше трудно, всеки залез означаваше преспиване във влажна копа сено или връз студена купчина окапали листа. Неистово ми се искаше да се изпъна в топла постеля, ако ще да е нар, покрит с папрат. Имах всичко на всичко четири медни пенита, но трябваше да ми стигнат. Ако е истина това, което ми разказаха по пътя, краят на моето пътешествие бе близо.

Прехапах нерешително устни. Натрапените ми вълшебства ме принаждаваха да избягвам хората, но можех да ги прикрия поне за още една нощ.

Нахлулият през наметалото рязък порив на леден вятър ме разтрепера и се реших. Пресякох двора и бутнах вратата. Тя със скърцане се хлопна зад гърба ми, сякаш ударена от ръката на вятъра. Огледах се. Бях в общата приемна на странноприемницата – дълга ниска зала с одимени от свещите греди. Отсреща гореше огън, около него – тъмни фигури, насядали край груби дървени маси. Пред всеки имаше голяма халба. Край мен притича мъж с поднос, пълен с мръсни чинии.

– Почакай секунда – каза през рамо и се шмугна в кухнята. След малко се върна, изтриваше мръсните си ръце в още по-мръсната прес-тилка. – Добър вечер – рече достатъчно вежливо и се поклони. – С какво мога да ви услужа?

Посочих гърлото си и поклатих глава. Той ме изгледа озадачено.

– Не можете да говорите? Да не сте болна, леди?

Пак поклатих глава и я положих върху двете си длани.

– Искате да преспите? Колко вечери?

Вдигнах палеца.

– Имате ли кон? Не? Добре... Имам отделна стая на втория етаж. Малка, но топла. Три пенита, включително вечерята. Да ви я покажа ли?

Извърна се да ми я покаже, но го докоснах за ръкава. Изгледа ме въпросително. Отправих се към камината, извадих овъглена съчка и изчертах рунически знак. Присви очи.

– Това е... нали... знакът на Недра. Онази, която наричат Повелителката на горите. – Огледа ме. – И какво?

Разтворих ръце и въпросително повдигнах рамене.

– Какво искате да разберете от нея?

Съвсем отчаяна, вдигнах длан към веждите си, сякаш прикривайки очи, и огледах залата.

– Искате да разберете къде е тя? – Намръщи се и изтри знака с

подметката на ботуша си. – Чувал съм, че живее в пещера наблизко. Трябва да се върви по пътеката, която след няколко хълма се отклонява в югозапад точно там, където има три големи червени скали. По нея никой не ходи, защото Недра е фея. И ако сте разумна, стойте по-далеч.

Пак повдигнах рамене, а той ме изгледа със съжаление, сякаш се разкая за обясненията си. Като видях изненадата му, неволно погледнах към скъсаното си наметало и покрития с прах брич. Отдавна не съм обличала рокля, защото да се върви с рокля през гората е глупаво. На пояса ми висеше малък кинжал, подходящ комай само за рязане на хляб и сирене. Имах вид на лесна плячка за крадци и насилници.

– Стаята струва шест пени – рече студено, явно смутен след споманаването на Повелителката.

Едва не започнах да протестирам, но се въздържах. Вместо това извадих от кожената торбичка на пояса си четири пенита и протегнах ръка да ги види.

– Шест, или си търсете друго място за нощуване.

Не исках да отстъпвам, но вече бях решила да прекарам нощта под покрив, затова с неохота измъкнах от торбичката на рамото ми малкото вързопче, което ми бе дала сестра ми Розалинда. Извадих един диамант и го положих върху дланта му. Надявах се Розалинда да ме разбере.

– Господи! – възкликна той и поднесе ръка към огъня, за да го разгледа. Двамината от съседната маса вдигнаха глави. Бързо стиснах шепата му и посочих към стълбището.

– Да, да, разбира се – възбудено промърмори онзи. – Оттук, моля. – Взе една свещ от масата и дишайки тежко, пое по стръмното извито стълбище. Докато не се скрихмех, ни съпровождаха няколко чифта жадни очи.

Стаята беше точно срещу стълбището. Чиста и удобна. Изпод отметнатото одеяло се виждаха бели чаршафи. Сложих торбичката си на масата и разкопчах наметалото. Диамантът съвсем промени собственика.

– Ще слезете ли да вечеряте? – угоднически попита той.

Поклатих глава и посочих към масата.

– Както искате. Ще изпратя момчето да запали камината и да ви поднесе вечерята и бирата.

Скоро дойде момче с поднос и запали камината. Когато си отиде, преместих масичката по-близо до огъня и започнах да се храня. От долу се чуваха песни и задружни смехове. Стоплена и нахранена, би трябвало

да съм доволна, но веселбите ме караха да се чувствам самотна. Добрата компания и многословието около маса в крайпътен хан са простички неща, но за мен те винаги остават недостъпни.

Като си допих бирата, вдигнах завесите и се загледах към двора. После се облегнах на перваза й вперих поглед към звездите. Нахлулото чувство за самота ми напомни за сестра ми Розалинда, единственото същество на белия свят, което ме обича. Когато нашата история се разчу (беше напълно невъзможно да се скрие), хората започнаха да си шептят какви ли не гадости. Суетна съм, казваха, и завиждам на сестра си.

Какво пък, аз зная, че не съм себелюбива. Не съм красавица, докато Розалинда е прекрасна. Аз съм тъмнокоса, а тя – изящна блондинка с толкова сини очи, че в тях може да се удави всяка душа. И каквото и да казват, аз я обичам с цялото си сърце.

(Тогава чух неговият глас: „Ти я мразиш, защото е по-красива от теб и защото я обичам повече“. Тръснах глава и гласът млъкна.)

Какво да говорим за ревност... Извадих торбичката, която тя ми даде, и изсипах камъните върху дланта си. Намерих рубина. На слабата звездна светлина изглеждаше синьо-черен, но знаех, че е тъмночервен като устните на Розалинда. („Устни като рубин“ – каза той веднъж и ги погали. – „Създадени за целувки.“) Потръпнах и сложих рубина при останалите. Взех един бисер. „Бисерите са съзлите ти...“ – чух и изсипах камъните обратно в торбичката. Затворих прозорците и вратата, сложих торбичката в пазвата си и се изпънах в леглото. Огънят догаряше, приказките долу утихваха, но дълго не можах да заспя. А когато заспах, погънах в отвратителен сън.

Сънувах, че съм в гората, близо до поляната с кладенеца. Там видях Недра, Повелителката на горите. Вече бях я виждал в тези дрехи – одежди на богата благородна жена. „Момиче, дай ми малко вода да пийна.“ И тогава казах това, което вече бях казвала, и нейният отговор ме стегна като в пръстен, и изтръпнах от ужас, когато изрече проклятието: „Жестоката негоднице, наказвам те с магьосничество...“ И като чух думите й, затворих уста с длан.

Но сънят се смени, вече нейната ръка притискаше устата ми и разраняваше устните ми. „Нито думичка – шепнеш в ухото ми. – Само да гъкнеш...“ Съпротивлявах се, исках да се освободя от ръцете й и не смеех да изрека името й дори на сън. Не трябваше да изричам нито дума.

И тогава се събудих, цялата в студена пот, и разбрах, че се боря с

надвесен над мен мрачен силует. Ледени пръсти тършуваха в препаската на блузата ми, опитвайки се да опипат гърдите ми. Или торбичката на Розалинда. Обладана от мъчителен страх, впих зъби в пръстите му. Чух спотаен вопъл, отпусна шепата си и аз седнах, вбесена от ярост.

– Не, няма да го направя само защото го искаш насила!

Той отскочи и притисна гръб о стената. Завесата леко се отметна, квадрат лунна светлина освети лицето му и разпознах един от мъжете, които бяха долу в приемната. Злобата на лицето му се превърна в ужас, докато махаше змията от рамото си. Около мен в постелята се виеха змии и подскачаха жаби. Метнах одеялото върху тях.

– Проклятие Божие! – крещеше онзи, докато удряше змията в стената. После прекрачи първаза и скочи в двора. Като притичах, видях как избяга накуцвайки и се скри зад конюшната.

Крадецът едва ли щеше да вдигне тревога, но аз не можех да рискувам. Взех торбичката, преметнах презрамките, после смъкнах одеялото и го изтръсках през прозореца, опитвайки се да преодолее погнусата си. Змиите и жабите се плъснаха долу и се разпълзяха в мрака. „Трябва да се простя с надеждата за спокоен сън“ – помислих си, докато се спусках на пръсти надолу по стълбището.

Трябваше да излъжа стопанина, но скоро бях на улицата. Затичах се и се спрях чак извън града. Нито гласове, нито тупуркане подире ми. Въздъгнах дълбоко да се успокоя и се огледах.

Стопанинът рече, че пътеката към пещерата на Недра се отклонява в югозапад. След кратка почивка поех напред.

Когато първите лъчи на изгрева зачервиха небето, се показаха и трите скали, за които той спомена. Свърнах по една просека. Беше тясна и камениста, усукана между дебели стволове на навъсени дървета. Драскаха ме трънливи храсти и спирах през няколко крачки.

Точно преди изгрев се добрах до малка поляна. Пътеката продължаваше само още шест-седем крачки около брега на малка бѐра и завършваше до плесенясалия вход на пещера. Входът беше достатъчно висок за човек със среден ръст. Беше тихо, не се чуваха птичи песни и ветрецът не brazдеше гладката повърхност на езерцето.

Спрях се до брега, развързах торбата си, наредих встрани разните боклуци от нея и извадих това, което търсех – малка глинена чашка и стомна. Върнах всичко обратно в торбата. После, хванала се за клончето на едно младо дръвче, го наведох ниско, стигнах почти до средата и потопих стомната, за да я напълня с най-чистата и студена вода.

Изправих се бавно да не разплискам водата и предпазливо тръгнах към входа на пещерата с двете съдинки в ръце. Сърцето ми щеше да се пръсне, когато паднах на колене и налях в чашката. Оставих стомната встрани и промълвих:

– Чуй ме, Недра, Повелителко на горите.

Три жаби и четири змии се измъкнаха от гърлото ми и паднаха връз коленете ми. Започна да ми се гади, но потиснах слабостта си. С отвратително съскане змиите слязоха на земята; жабите ме гледаха опулено, докато не ги бутнах със свободната си ръка.

Чух плахи стъпки и отворих очи. Пред входа на пещерата стоеше Недра – не като горда знатна жена, каквато я видях аз, и не като бедна старица, каквато я видя Розалинда. Беше в сива рокля, пристегнатата здраво на кръста – като жена на фермер. Но вече се бях научила да не вярвам на първото впечатление. Вдигнах очи към изразителното гладко лице и проникателните ѝ очи и треперейки, се наведох над чашката. Около мен подскачаха жаби и съскаха змии.

– Защо си дошла да оскверниш моя праг с тези отвратителни същества? – Гласът ѝ беше вледеняващ, но благ.

Подадох ѝ чашката.

– Велика госпожо, дошла съм да искам прошка и да дам вода за пиене.

Нови змии и жаби изскачаха от устата ми подир всяка дума.

Недра тихичко се разсмя с презрителен смях.

– Веднъж те помолих да ми дадеш вода и ти отвърна, че няма да го направиш само защото те моля. Сега си по-вежлива, но не е ли водата отровна? И не е ли осквернена с жабешка пикня?

Упорито издържах на погледа ѝ и макар думите ѝ да ме нараняваха, не се разплаках и не започнах да моля. Та нали точно тя рече, че имам каменно сърце?

– Не, госпожо – казах простичко. – Аз най-искрено моля вашата прошка. Не исках да ви обидя и не бих изрекла онези думи, ако... ако вашите думи не бяха ми напомнили нещо друго... – Измъкнах изречението, но гласът ми почти не трепна. Вкусът в устата ми бе отвратителен, сякаш съм пила застояла вода. Жабите подскачаха по коленете и рамената ми, но не им обръщах внимание и държах чашата далеч от тях.

Разбрах, че моите думи я изненадаха, но не изрече онова, което искаше да изрече, само с рязко движение грабна чашата. Затаих дъх, когато я поднесе към устните си и отпи.

Накрая остави чашката и ме изгледа. Устните ѝ бяха влажни. После

внезапно започна да се смее, смехът ѝ се понесе по цялата поляна и заглуши крякането на жабите.

– А сега сигурно ще поискаш да те освободя от проклятието си! – И се усмихна презрително.

– Не, госпожо – отвърнах спокойно. – Дошла съм единствено да поискам прошка. Не моля да ме освободите от магията. Това ще бъде невъзможно, защото злото, което ме обрече на тези змии и жаби, влезе в мен много преди да ви срещна. – И пак едва не се задуших, защото от гърлото ми се изсипа цяло родословие жаби.

Тя ме гледаше с изумление, докато една дълга черна змия не допълз до нея. После нервно махна с ръка ѝ гадините изчезваха.

– Добре де, ще те освободя. Не не завинаги, запомни – допълни мрачно. – Просто искам да си поговорим вътре, а не искам да прогонвам после цялата тази гадория от съдовете и чиниите. – Недра ме хвана за ръка и ме изправи. – Ела.

Преведе ме по тесен проход, свърна вдясно и ме въведе в главната част пещерата. Още не бяхме пресекли прага, когато избухна златисто кълбо от магическа светлина и засия като – мъничко слънце. Огледах се предпазливо. Пещерата приличаше на дом на знахарка. Навсякъде висяха снопчета сушени треви и билки, вдълбаните в стените ниши бяха запълнени с книги. Посочи ми един стол.

– Я ми кажи що за зло беше това? – в гласа ѝ имаше любопитство.

Изненада ме.

– Аз... такава... няма да говоря за него. По-точно, не мога. – Исках да съм спокойна. – Моля ви, не искайте това от мен. – Едва издържах на потресението, че мога да говоря без жаби и змии.

Приблужи се към мен, положи студените си пръсти на челото ми и стоя така няколко секунди със затворени очи.

– Можеш да не искаш да говориш – прошепна тя, направи няколко крачки и ми наля чаша вино. – Но не можеш да го забравиш.

– Не мога – нервно стисках и отварях длани върху коленете си. Когато ме докосна по рамото, жадно изпих виното.

Седна до мен и ме загледа как пия.

– Ти искаш да го притиснеш навътре, но то отново се показва, нали?

Кимнах и си поех въздух. Виното беше много силно и веднага ме замая.

– Добре де – рече тя, а гласът ѝ сякаш дойде отдалеч. – Покажи ми

своите сънища.

Тук аз смътно осъзнах каква глупачка съм. Явно във виното имаше нещо. Опънах се назад и чашата падна от ръцете ми, пещерата сякаш помръкна, отмита от някакви вълни от мрак. После се появи лъч светлинка, потрепна, уголеми се и освети всичко около мен.

И аз се оказах у дома. У дома! Седа в коридора, сресвам се, на стола до мен мама шие нещо. Чувам тропот на бягащи нозе, после вратата се отваря, връхлита задъханата Розалинда, притиснала до гърдите си стомна. Роклята ѝ отпред е мокра и омачкана.

– Мамо! Грета! О, няма да Повярвате какво ми се случи!

Гледаме я, зяпнали от изненада, защото след всяка нейна дума от устата ѝ се сипят скъпоценни камъни. Сипят се надолу като водопад и блестят пъстроцветно на падащата от прозореца светлина – рубини, топази, брилянти, изумруди, сапфири, аметисти! И при всяко падане се чува лек приятен звук.

– Покрай кладенеца на поляната срещнах една възрастна беднячка – каза, когато успя да си поеме дъх и да остави стомната на пода. – По-моли ме да ѝ дам вода и когато се съгласих и ѝ подадох стомната, тя ме целуна и рече, че заради добротата ми всяка моя дума ще е скъпоценен камък, а сълзите ми – бисери. И когато, мамо, я попитах какви ги говори, разбрах, че всичко е истина! После тя изчезна и разбрах, че е Недра, Повелителката на горите. Просто не е за вярване, ама ето ги камъните и целувката ѝ сияе на челото ми като сребърна звезда...

Мама веднага грабва друга стомна, пъха ми я в ръцете и ме подбутва към вратата.

– По-бързо, Трета! Тичай към кладенеца. А когато дойде сиромашията, и ти да получиш нейния благослов.

– Ама, мамо... – но тя хлопва вратата под носа ми. Как мога да ѝ кажа, че съм чувала какви ли не истории за Недра и че се страхувам от нея?

Бавно се домъквам до кладенеца с пресъхнали устни. Напълвам стомната и чакам. Мисля си за Розалинда, за падащите от устатата ѝ камъни. Нима Повелителката няма да дойде пак? Значи Розалинда ще остане единствената, получила благослова? Розалинда, на която винаги ѝ върви, любимката на всички и неговата любимка?

И тогава усещам, че вятърът стихва, а птиците спират да пеят. Зад гърба ми се чуват стъпки и нечий глас:

– Дай ми малко водица да пийна, момиче.

Как е възможно? Нима витаещата наоколо магия промени моите усещания толкова много, че вместо боязлива любов усещам ужас? Нима това е паметта на думите? Когато се обръщам, с една обезсилваща се увереност на някакъв безимен страх разбирам, че ще видя Него. „Дай ми малко водичка да пийна, момиче“ – каза той тогава, в онази далечна зима, опънат в леглото. Спомням си бледото му и подпухнало лице – предната вечер се върна късно и беше ужасно пиан. „Нима си толкова коравосърдечна дъщеря, че ще ме оставиш да умра от жажда?“ – крещи. Аз покорно му поднасям стомната, но той ме сграбчва, събаря ме на леглото и се мята отгоре ми. Воня на пот и джибри и когато разкъсва дрехите ми, горещият му дъх обгаря бузите ми.

„И нито дума – прошепва в ухото ми. – Само да гъкнеш и...“

От гадните опипвания на ръцете му потъвам в някаква лепкава локва от болка, от отвращение към себе си, от сляп ужас, в мен започва да кряка неговото пъхтене и змията му влиза вътре в мен. Усещам, как тази негова змия хвърля отрова, как тази отрова тръгва по цялото ми тяло и умъртвява всичко, до което се докосва, докато не стигна до сърцето и не го превърна в ледена буца.

– Не! – крещя.

И за разлика от Розалинда, да, за разлика от Розалинда, успявам да се откъсна, съпротивлявам се, дера го с нокти.

– Не! Няма да го направя само защото е насила!

Виковете ми пронизаха мрака, когато отчаяно се измъквах от покрусата. Припламваха някакви огньове. Отново дойдох на себе си в пещерата на Недра. Бях съвсем отпаднала. С длани тя изтри потта от челото ми и ми поднесе друга чашка.

– Ето, пийни.

Беше чаша с вода. Когато отпих, тя ме изгледа унило.

– Умря само месец преди Розалинда да ви види край кладенеца – казах. Внезапно осъзнах, че мога да ѝ разкажа всичко. – Казах на мама, но тя ме наби, защото мислеше, че лъжа. – Спомнях си всичко, въобразявах си, че изпитвам тъга и болка, но усещах само тъпа болка. – Много обичах Розалинда. Но знаех, дори още преди вашето проклетие, че никога повече няма да мога да понеса докосването на мъж и никога няма да повярвам дотолкова, че да го заобичам.

– А Розалинда?

– Тя също не го избегна. – Усмяхнах се тъжно. – Вие обикнахте Розалинда и ѝ дадохте благослов, защото беше нежна и добра и каза това,

което вие искахте да чуете. Сигурно мама щеше да набие и нея, ако ѝ беше казала истината. И ето какво ще ви кажа – ако моето сърце е от камъни, сърцето на Розалинда е от змии и гадини.

– Но тя се ожени за принц – с болка рече Недра.

– И за това ли знаете? – в началото се изненадах, после се разгневих. – Нима си мислите, че това я прави щастлива? Нима се мрази малко само защото я гали принц? – Извадих торбичката и изсипах всичко върху дланта си. – Розалинда ме помоли да ви предам това послание. Това са думите ѝ, това са сълзите ѝ. Даде ми ги, за да знаете, че това е наистина нейното послание. Аз не искам да снемате от мен проклятието, но Линда искрено моли за вашето благоволение.

– Защо?

Забавих отговора си.

– Защото... След всичко, което се случи с нас, аз разбрах – не мога да обичам. Розалинда се опитва, но и тя е изтъкана от съмнения. Когато принцът я гали, казва, че вашият благослов е нейната зестра. А тя си мисли, че той просто се възползва от нея както тат... както го правеше той. – Сложих камъните обратно в торбичката и я дадох на Недра. – Ето, тя ви моли. Ако можеше само да блести сред скъпоценни камъни и винаги да скрива змиите и гадините в себе си, тя никога не би разбрала дали той я обича истински.

Недра взе торбичката и бавно изсипа камъните върху дланта си. Тогава магическата светлина над главите ни стана по-ярка и в центъра на всеки камък припламнаха многоцветни отражения. При всяко докосване на камъчетата те сякаш промълвяха печални слова и ридания.

Когато спря да ги докосва, ръцете ѝ бяха старчески, с бръчки, както тогава – когато е срещнала Розалинда. А върховете на пръстите блестяха, сякаш мокри от сълзи.

– Изпълних молбата на твоята сестра. – Наведе се и ме целуна и усетих тази целувка като сияеща сребърна звезда.

Когато излязох от пещерата, видях слънцето.

– Сега вече можеш да разбереш Розалинда – прошепнах.

Просто думите ми вече отново бяха думи, нищо повече.

Казвах ми, че имам сърце от камък, но тогава плачех и сълзите ми бяха горещи и тъжни. Една от тях се изплъзна от бузата и полетя, а слънцето я освети. За едно блестящо мигновение се превърна в бисер, но после се разби върху мократа ми длан, топла и солена.

КРАЙ

© 1990 Пер Кер

Peg Kerr
Curses, 1990

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.2/2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11214>]